

vises: Jeg synes netop det er et Gode for den nuværende Undervisning, at Forældre, som sende deres Børn til Skolen, betro Læreren det bedste, de have, have Lejlighed til gennem Skolekommissionen at føre Tilsyn med Undervisningens Ledelse i deres Skoler.

Man har fra flere Sider været inde paa Spørgsmaalet om Religionsundervisningen og om, hvorvidt man skulde ønske denne fjernet fra Skolen eller ej. Ja, det kommer jo an paa, hvad man forstaar ved Religionsundervisning. Dersom man ved Religionsundervisning forstaar den dogmatiske Undervisning ved Hjælp af Lærebøger, ved Hjælp af Katekisering, Eksaminering o. s. v. over aandelige Ting, saa er jeg enig med de Herrer i, at jo før jo hellere man fik denne dogmatiske Dressur ud af vore Skoler, jo bedre (*Zahle*: Vil De ud med Luthers Katekismus?) Det ærede Medlem har vist Luthers Katekismus saa kær, at det ikke kunde falde mig ind at berøve ham den. Jeg anbefaler det ærede Medlem flittig at studere den nævnte Katekismus. Jeg siger derfor: jeg vilde ikke have noget imod, at man gik den af mig antydede Vej. Jeg glæder mig over, at vi ved den sidste Skolelov kom saa vidt, at vi fik de mindre Børn i de lavere Klasser fritagne for Undervisning i Lærebog, jeg vil haabe, man maa komme et Skridt videre, og jeg ønsker, at den bibelske Historie og Udlægningen deraf maa blive det til Grund liggende for Religionsundervisningen i Folkeskolen. Jeg tror, at den Lærebogsundervisning, der har været drevet i vore Skoler, i mange Tilfælde har været saa aandløs, at den snarere har bidraget til, at den opvoksende Slægt er bleven irreligiøs i Stedet for religiøs. Derimod ønsker jeg ikke, at Undervisningen i Bibelhistorie fjernes fra Skolen. Derved vil der, forekommer det mig, være rig Lejlighed for Lærerne til at klargøre for Børnene, for den opvoksende Slægt det religiøse Syn, de have. Det er den naturligste Maade at undervise i Religion paa. Det er den Form for Religionsundervisning, der er drevet i de private Skoler, som den ærede sidste Taler omtalte saa velvilligt, og jeg glæder mig ogsaa ved at vide, at der er mangfoldige Almueskoler, der have optaget Friskolens Eksempel, for saa vidt de have kunnet faa Tilladelse dertil af de overordnede Autoriteter, men da vi nu have en Kultusminister, der stiller sig velvillig over for en virkelig populær og levende Undervisning, ogsaa i Kristendoms Kundskab, saa

er jeg ogsaa overbevist om, at man efterhaanden vil gaa videre ad den her af mig antydede Vej.

Men alle disse Spørgsmaal ønsker jeg, som jeg ogsaa udtalte i mit første Foredrag, ikke at sætte i Forbindelse med det foreliggende Skolelovsforslag. Jeg ønsker, at man saa vidt muligt skal begrænse de Spørgsmaal, der tages op, inden for den Ramme, som dette Lovforslag antyder.

Men derimod er der i det foreliggende Lovforslag et Spørgsmaal, som jeg omtalte i mit første Foredrag, og som jeg vil omtale med et Par Ord ogsaa i Dag, fordi det meget vilde glæde mig, hvis det var muligt at faa den højtærede Minister til at frafalde sit Standpunkt i det Forhold. Det er det Spørgsmaal: Hvem skulde de fattige Forældre appellere til, naar et Sogneraad eller Byraad ikke vil bevilge dem Penge til Undervisningsmidler i den Udstrækning, de mene sig berettigede til. Forholdet er nu det, at i dette Øjeblik er der ingen Appellinstans; fattige Forældre maa overalt finde sig i den Bestemmelse, de kommunale Raad tage i saa Henseende.

Nu mener den højtærede Minister, at fattige Forældre i dette Forhold skulde have Ret til at appellere det kommunale Raads Afgørelse, og har da foreslaaet at henvise dem til Skoledirektionerne som det Forum, der maatte være velskikket til at afgøre dette Spørgsmaal. Det vilde jeg nødig have slaaet fast ved Lov. Jeg ved vel, at den højtærede Minister som god Jyde er vanskelig at faa bort fra, hvad han har sat sig i Hovedet, men paa den anden Side er den højtærede Minister dog saa vel kendt baade med kommunale Forhold og med Stemninger ude paa Landet, at man, naar man taler godt til ham, maaske dog kan formaa ham til at fravige sit Standpunkt her og gaa over til det Standpunkt, jeg har anbefalet, nemlig at lade fattige Forældre — for saa vidt man finder det nødvendigt at gaa til Appellinstans — ty til Amtsskoleraadet og ikke til Skoledirektionen. Det Forsvar, den højtærede Minister gav for at blive ved Lovforslagets Affattelse, med andre Ord: at blive ved Skoledirektionen, har ikke overbevist mig om Rigtigheden deraf. Den ærede Minister sagde som saa, at det vilde være mere bekvemt i dette Tilfælde at benytte Skoledirektionen i Stedet for Amtsskoleraadet. Og hvorfor? Jo, sagde den ærede Minister, for Amtsskoleraadet samles kun 4. Gange om Aaret. Men hvor ofte tror den højtærede Minister, at